

**† Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΤΡΙΦΥΛΙΑΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΑΣ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ**

Ἐν Κυπαρισσίᾳ, τῇ 4^ῃ Φεβρουαρίου 2022

Πρὸς

τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανούς τῶν Φιλιατρῶν

Προσφιλέστατοί μοι,

Ἔχω νά ἀπαντήσω συντόμως τά ἑξῆς:

Ἡ Ἁγία Γραφή διδάσκει ποιά προσευχή εἶναι εὐάρεστος στόν Θεόν. Εἶναι ἡ σιωπηλή καί καρδιακή τῆς προφήτιδος Ἄννης, μητέρας τοῦ προφήτου Σαμουήλ (Α' Βασ. 1, 13) καί τοῦ τελώνου ἡ ταπεινή καί μονολόγιστη: «Ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ» (Λουκ. 18, 13).

Μάλιστα, τό Ἅγιον Πνεῦμα, μέ τό στόμα τοῦ προφήτη Ἡσαΐα, μᾶς διδάσκει ποιές προσευχές εἶναι εὐπρόσδεκτοι (Ἠσ. 1, 10-20). Τό πλήθος τῶν θυσιῶν καί τῶν ἑορτῶν δέν εἶναι δεκτόν. Καί «ἐάν πληθύνητε τήν δέησιν, οὐκ εἰσακούσομαι ὑμῶν» (Ἠσ. 1, 15). Μόνο ἡ συμμόρφωσις μέ τίς θεῖες ἐντολές ἐπισύρει τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Στό Εὐαγγέλιο, ὁ Κύριος ἐνομοθέτησε πῶς πρέπει νά προσευχομάστε: Ὅχι «ἐστῶτες ἐν ταῖς γωνίαις τῶν πλατειῶν», ἀλλά «ἐν τῷ κρυπτῷ» (Ματθ. 6, 5-6). Σωστά γράφουν οἱ Χριστιανοί τῶν Φιλιατρῶν ὅτι «λιτανεία» καί «λιτή» σημαίνουν τήν ἔντονον καί εὐλαβῆ προσευχή.

Ἐρωτῶ: Ποιός λογικός ἄνθρωπος μπορεῖ νά ἰσχυριστεῖ ὅτι μέ ὅλην τήν φασαριάν καί τόν περισπασμόν κατά τήν περιφοράν τῶν ἁγίων Εἰκόνων τηροῦνται οἱ ἐπιταγές τῆς Ἁγίας Γραφῆς, οἱ σχετικές μέ τήν προσευχήν; Ἄν θέλουμε νά εἴμαστε εἰλικρινεῖς, θά παραδεχτοῦμε ὅτι ὅλη ἡ πορεία πολύ λίγο εὐνοεῖ τήν σχέσιν μέ τήν καθαρὰ προσευχήν. Ἄλλωστε τό θεμελιῶδες γνῶρισμα τῆς χριστιανικῆς λατρείας ἀπό τά ἀποστολικά χρόνια εἶναι ὅτι τελεῖται μέσα σέ οἰκοδομήματα. Γι' αὐτό συναντοῦμε στήν Καινή Διαθήκη συχνά τήν φράσιν «κατ' οἶκον Ἐκκλησίαν».

Καθώς ἐρμηνεύουν οἱ ἐπιστήμονες θεολόγοι, ἡ φράσις σημαίνει τήν Ἐκκλησία, τοὺς πιστοὺς δηλαδή, πού συγκεντρώνονταν στό σπίτι κάποιου Χριστιανοῦ καί ἐκεῖ ἐπιτελοῦσαν τήν λατρεία (Ρωμ. 16, 4, Α' Κορ. 16, 19, Κολ. 4, 15, Φιλήμ. 1, 2). Ἐκεῖ τελοῦσαν τήν θείαν εὐχαριστίαν (Πράξ. 2, 46). Αὐτή ἦταν ἡ λατρεία τῶν Χριστιανῶν τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Πατέρων, τήν ὁποία πρέπει νά ἔχουμε κανόνα.

Ἀντιθέτως, οἱ ἐθνικοί (εἰδωλολάτρες) δέν ἔμπαιναν μέσα στόν ναόν τους, ἀλλά παρακολουθοῦσαν ἀπ' ἔξω τήν θυσίαν. Ἐπιπλέον, εἶχον περιφορές τῶν εἰδώλων καί πομπές μέ μουσικές καί μέ τήν παρουσίαν ἀρχόντων καί ἀντιπροσώπων ἀπό ἄλλες πόλεις τῶν «θεωρῶν». Ὅλη αὐτή τήν λαμπρότητα, τήν ἀπέκρουαν μέ βδελυγμίαν οἱ ἀρχαῖοι Χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι εἶχον πνευματικήν λατρεία καί εὐσέβειαν χωρίς ἐπίδειξιν.

Ἐχοντας ὅλα αὐτά ὑπόψιν, ποτέ δέν εἶπα ὅτι εὐχαριστοῦνται οἱ ἅγιοι μέ τίς περιφορές τῶν Εἰκόνων καί δέν εἶναι σωστό νά μοῦ ἀποδίδει ἡ ἐπιστολή, φράσιν πού δέν εἶπα ποτέ. Γιά τήν φράσιν τῶν ἐπιστολογράφων, ὅτι κέντρον τῆς ζωῆς μας εἶναι ὁ Χριστός καί ὄχι ὁ κορωνοϊός, ἔχω τήν τιμήν νά ἀπαντήσω τά ἐξῆς: Συμφωνῶ ἀπολύτως.

Ὁ Χριστός μᾶς διδάσκει νά μὴν ζητοῦμε θαύματα ἀπό τόν Θεόν, οὔτε νά Τόν ἐκπειράζουμε, ὅπως ἔπραττε ὁ πονηρός. Ὁ Κύριος ἐθαυματούργησε ὅποτε ἔκρινε ὁ ἴδιος, ὄχι ὅταν Τοῦ τό ζήτησε ὁ Σατανᾶς (Ματθ. 4, 3) ἢ «γενεά πονηρά καί μοιχαλῖς» (Ματθ. 12, 38-39). Ὀφείλουμε νά μὴν ξεχνοῦμε ὅτι ἐνώ τελοῦσε ὁ Θεός τά μεγάλα θαύματα τῆς ἐξόδου τῶν Ἑβραίων ἀπό τήν Αἴγυπτον, πού ἐχώρισε στά δύο τήν Ἐρυθράν Θάλασσαν καί τοὺς ἐπέρασε ἀπέναντι, τοὺς ἔθρεψε, τοὺς ἐπότισε στήν ἔρημον καί τοὺς ἔσωσε ἀπό τοὺς Ἀμαληκίτες. Ἐδωσε καί ὑγειονομικές διατάξεις σχετικές μέ τήν λέπραν. Ὁ λεπρός, σύμφωνα μέ τόν Μωσαϊκόν Νόμον, ζοῦσε σέ ἀπομόνωση, ὥστε νά μὴν διαδίδεται ἡ νόσος (Λευιτ. 13, 46). Ὁ λεπρός λοιπόν, κατά τόν Νόμον τοῦ Θεοῦ, ζοῦσε μακριά ἀπό τόν ναόν καί τήν συναγωγήν καί τήν λατρεία. Δέν ἐμπόδισαν ὅμως ὅλα αὐτά ἕναν λεπρόν Σαμαρείτην ἀπό τό νά εἶναι κοντά στόν Θεόν. Ὁ Κύριος, πού τόν ἐθεράπευσε, τόν ἐπαίνεσε γιά τήν εὐγνωμοσύνην καί γιά τήν πίστιν του (Λουκ. 17, 15-19).

Τό ἀδιάσειστον συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἡ ἐφαρμογή τῶν ὑγειονομικῶν μέτρων δέν ἐμποδίζει ἀπό τήν πίστιν, οὔτε ἀπό τήν πνευματικήν λατρεία τοῦ Θεοῦ.

Μέ γνώμονα τήν διδασκαλίαν τῶν Ἁγίων Γραφῶν διαμορφώθηκε τό πρόγραμμα τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν ΕΙΔΙΚΑ καί μόνον γιά τήν περίοδον τῆς πανδημίας.

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁδηγός μας καί κάθε μέτρο, πού ἐφαρμόζουμε, προσπαθοῦμε νά εἶναι σύμφωνον μέ αὐτόν. Τό ἀναπτύξαμε ἐπί μακρῶν κατά τό παρελθόν. Οἱ πιστοί καί εὐσεβεῖς Χριστιανοί ὀφείλουν νά μὴν μείνουν προσκολλημένοι σέ συνήθειες λαογραφικές, ἀλλά νά ἀκολουθοῦν σέ ὅλα τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἀποκαλύπτεται στήν Ἁγία Γραφή. Γιά ὅσους δέν πείθονται στόν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὁ Κύριος εἶπε «εἰ Μωϋσέως καί τῶν προφητῶν οὐκ ἀκούουσιν, οὐδέ ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῆ πεισθήσονται» (Λουκ. 16, 31).

Εὐχόμαστε καί προσδοκοῦμε ὅτι οἱ πιστοί καί τώρα θά πιστεύσουν στόν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Μετ' εὐχῶν καί τιμῆς
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

Τὸ Τριφυλίας καὶ Μεσσηνιασ Χρυσόστομος

